

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 495/2023-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ZAVA SLOVAKIA, s. r. o.**, Sokolská 20, Bratislava, IČO 35 794 437, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VERIONS, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B4-23C/344/2009 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 14Co/682/2013, 14Co/235/2018 a 10Co/14/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B4-23C/344/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 14Co/682/2013, 14Co/235/2018 a 10Co/14/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadost'učinenie **3 000 eur**, ktoré **sú jej povinné** zaplatiť Mestský súd Bratislava IV vo výške **2 000 eur** a Krajský súd v Bratislave vo výške **1 000 eur** do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave **sú povinné** nahradiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne trovy konania **796,28 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 21. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. B4-23C/344/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach označených v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal jej finančné zadosťučinenie v celkovej sume 12 000 eur.
2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 495/2023-19 z 24. októbra 2023 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.
3. Podľa čl. XI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené sudcom spravodajcom pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto rozvrhu práce, prerokujú senáty v pôvodnom zložení. Na základe toho rozhodol o prijatej ústavnej sťažnosti senát uvedený v záhlaví tohto nálezu.
4. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 26. mája 2008 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 72 435,31 eur s prísl. Okresný súd vydal 1. decembra 2008 platobný rozkaz, proti ktorému podali žalovaní odpor. Dňa 10. októbra 2013 okresný súd prvým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol. Proti prvému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14Co/682/2013 z 2. augusta 2016 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
5. Okresný súd druhým rozsudkom z 9. marca 2018 žalobe sťažovateľky vyhovel a priznal jej nárok na náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu napadli žalovaní odvolaním, ktoré bolo 4. októbra 2018 predložené krajskému súdu, kde bola veci pridelená sp. zn. 14Co/235/2018. Z dôvodu podaných námietok zaujatosti bol spis v období od 10. januára 2020 do 9. apríla 2020 opakovane na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pričom bola spisu aj zmenená spisová značka. Sťažovateľka podala 19. novembra 2020 sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní. Predseda krajského súdu upovedomením zo 16. decembra 2020 vyhodnotil sťažnosť za nedôvodnú. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 10Co/14/2020 z 26. februára 2021 zrušil druhý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
6. Dňa 14. apríla 2022 okresný súd v poradí tretím rozsudkom rozhodol tak, že žalobe čiastočne vyhovel, keď určil, že žalovaní sú povinní zaplatiť sťažovateľke sumu 32 180,48 eur, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Tiež rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.
7. Žalovaní podali 29. apríla 2022 proti tretiemu rozsudku okresného súdu odvolanie.

8. Sťažovateľka 29. apríla 2022 podala návrh na doplnenie tretieho rozsudku okresného súdu z dôvodu, že súd nerozhodol o príslušenstve. Na pojednávaní 7. júla 2022 okresný súd vyhlásil doplňujúci rozsudok, ktorým uložil žalovaným zaplatiť sťažovateľke úrok z omeškania. Žalovaní podali 2. septembra 2022 odvolanie proti doplňujúcemu rozsudku.

9. Sťažovateľka podala 26. apríla 2023 sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní. Predsedníčka okresného súdu v prípise konštatovala, že úkonom zo 4. mája 2023 bola vykonaná náprava, preto považuje sťažnosť za neopodstatnenú.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidí splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). V podstatnom namieta, že od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu nebolo za viac ako 15 rokov vo veci právoplatne rozhodnuté. Dĺžku namietaného konania považuje za neprimeranú. Tá nebola spôsobená zložitou vecou ani správaním sťažovateľky, ale neefektívnym a nesústredeným postupom okresného súdu a krajského súdu, ktoré nepostupovali so zámerom čo najrýchlejšie a najefektívnejšie prerokovať a ukončiť spor.

11. Sťažovateľka sa domnieva, že je potrebné dĺžku konania posudzovať ako celok. Poukazuje predovšetkým na konanie pred okresným súdom, ktoré trvá „*spolu viac ako 9 rokov a 11 mesiacov*“. Okresný súd doteraz nedal sťažovateľke odpoveď na vznesenú námietku premlčania a dokazovanie je zamerané na skutočnosti, ktoré nemajú priamy vplyv na vyhodnotenie otázky premlčania. K predĺženiu napadnutého konania došlo aj opakovaným rušením súdnych pojednávaní a vydaním rozsudku bez zohľadnenia príslušenstva. Okresný súd ani po viac ako roku a pol od vyhlásenia tretieho rozsudku nepredložil spis a odvolanie na krajský súd.

12. Vo vzťahu k postupu krajského súdu uviedla, že konanie na odvolacom súde trvalo viac ako 5 rokov, pričom nepočíta obdobie, keď bol spis na najvyššom súde.

13. Vo vzťahu k významu sporu sťažovateľka uviedla, že predmetom sporu je jej nárok na zaplatenie sumy, ktorý si uplatnila z dôvodu vykonania prác na základe zmluvy o dielo. Právoplatné rozhodnutie vo veci má pre ňu význam z dôvodu možnosti získania finančných prostriedkov, ktoré jej neboli vyplatené napriek vykonaným stavebným prácam a za dodanie tovaru. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka vyčísluje na 12 000 eur (sumu 8 000 eur voči mestskému súdu a 4 000 eur voči krajskému súdu) s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania, pričom vec ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebola právoplatne rozhodnutá, čo prehĺbuje jej pocit právnej neistoty. Sťažovateľka je toho názoru, že len konštatovanie porušenia označených základných práv nie je pre ňu dostačujúce, pretože je nesporné, že činnosťou okresného a krajského súdu došlo k neprimerane dlhým prieťahom v konaní.

III.

Vyjadrenie súdov a replika sťažovateľky

14. V podaní doručenom ústavnému súdu 22. novembra 2023 predsedníčka mestského súdu uviedla, že aktuálne sa nie je možné k prijatej ústavnej sťažnosti náležite vyjadriť, pretože súdny spis bol 13. septembra 2023 spolu s opravnými prostriedkami, ktoré podali žalovaní, predložený na krajský súd.

15. Krajský súd sa v podaní doručenom ústavnému súdu 21. novembra 2023 v podstatnom vyjadril, že nesúhlasí s názorom sťažovateľky o nečinnosti krajského súdu v označených konaniach. Postup senátu krajského súdu 14Co sťažovateľka ani v sťažnosti na prietahy (z 19. novembra 2020) nenamietala. Odvolacie konanie vedené senátom 10Co od 9. apríla 2020 bolo poznačené aj pandemickou situáciou, počas ktorej nemohli byť pojednávania riadne vykonávané, a bolo skončené vydaním zrušujúceho uznesenia z 26. februára 2021. Spis bol opätovne na základe odvolania voči tretiemu rozsudku okresného súdu predložený krajskému súdu 13. septembra 2023 už mestským súdom. Vec je vedená pod sp. zn. 10Co/46/2023 a 10Co/47/2023. Právny zástupca sťažovateľky podal 21. septembra 2023 námietku zaujatosti voči odvolaciemu senátu 10Co. Spis bol 27. septembra 2023 predložený najvyššiemu súdu, ktorý 2. októbra 2023 rozhodol o námietke zaujatosti. Uznesenie najvyššieho súdu bolo 12. októbra 2023 doručené právnym zástupcom sporových strán.

16. V rámci repliky sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 11. decembra 2023 uviedla, že jej ústavná sťažnosť nesmerovala proti senátu 10Co, ale proti postupu krajského súdu. Z vyjadrenia krajského súdu je zrejmé, že sa vôbec nevyjadril k argumentácii sťažovateľky a obdobiam, ktoré identifikovala ako nečinnosť krajského súdu. Poukázala aj na skutočnosť, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu dvakrát, a to napriek zákazu opakovaného rušenia rozsudkov súdu prvej inštancie a vracania veci podľa § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom poukázala na nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 52/2020 a I. ÚS 227/2018.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

18. Podstata námietok sťažovateľky spočíva v porušení základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote v dôsledku neefektívnej činnosti okresného súdu a krajského súdu, ako aj v dôsledku nedodržania postupu podľa § 390 CSP krajským súdom, ktorý mal podľa sťažovateľky v dôsledku opakovaného rozhodovania v odvolacom konaní rozhodnúť vo veci samej s konečnou platnosťou.

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 302/2020, II. ÚS 123/2022) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne. Účelom základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (II. ÚS 573/2022).

21. V konkrétnom posudzovanom prípade sťažovateľky ústavný súd nepostupoval striktne podľa uvedených kritérií, a to pre extrémnu dĺžku súdneho konania (viac ako 15 rokov) s absenciou právoplatného rozhodnutia vo veci. V rámci tohto obdobia sa vec nachádza už tretíkrát v štádiu odvolacieho konania. Celková dĺžka konania presahujúca 15 rokov v rámci dvoch inštancií (s výnimkou časového úseku v trvaní necelých 2 mesiacov, keď sa vec nachádzala pred najvyšším súdom v dôsledku podaných námietok zaujatosti) je dôvodom, pre ktorý ústavný súd nebude podrobne posudzovať uvedené tri základné kritériá. Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecných súdov *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania. Ani prípadná právna či skutková zložitosť sporu nemôže ospravedlniť uvedenú dĺžku konania (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, IV. ÚS 512/2022, II. ÚS 139/2023).

22. V napadnutom konaní pred okresným súdom je nutné konštatovať existenciu prietáhov spočívajúcich v jeho nesústredenej činnosti v dôsledku zrušenia jeho prvého rozsudku vydaného 10. októbra 2013, a to po piatich rokoch od podania žaloby. Po vrátení veci 18. októbra 2016 následne okresný súd vydal 9. marca 2018 druhé meritórne rozhodnutie, teda po 17 mesiacoch od vrátenia veci, čo ústavný súd hodnotí ako príliš zdĺhavé konanie. Prevažujúcu časť tohto obdobia okresný súd vykonával pojednávania. Okresný súd vec sťažovateľky prejednával tretíkrát potom, ako druhý rozsudok okresného súdu krajský súd uznesením z 26. februára 2021 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V napadnutom konaní vyhlásil okresný súd tretí meritórny rozsudok 14. apríla 2022, teda v období do jedného roka od vrátenia veci. Avšak z dôvodu nesústredenej činnosti musel okresný súd na základe návrhu sťažovateľky vydať doplňujúci rozsudok (7. júla 2022) týkajúci sa príslušenstva istiny. Aj napriek tomu, že krajský súd pri rozhodovaní v druhom odvolacom konaní pochybil, keď nepostupoval podľa § 390 CSP, ústavný súd konštatuje, že v ďalšom postupe okresného súdu došlo k pomerne zdĺhavému konaniu, ktoré nesvedčilo o čo najrýchlejšom ukončení sporu. Po podaní odvolaní proti tretiemu rozsudku a doplňujúcemu rozsudku okresného súdu predložil odvolania a spis krajskému súdu (už) mestský

súd 13. septembra 2023, teda po 16, resp. 12 mesiacoch, čo konanie v prejednávanej veci nepochybne predĺžilo.

23. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v rámci jeho napadnutého konania tak ústavný súd zdôrazňuje, že zjavnú existenciu prietáhov je možné konštatovať najmä v dôsledku nesprávneho rozhodnutia vo veci, keď bolo konanie po rozhodnutí krajského súdu vrátené na opätovné prejednanie veci späť okresnému súdu, pričom ani v následnom postupe okresný súd (zvlášť s poukazom na to, že šlo už o vrátenú vec druhoінстанčným súdom) nedbal na čo najrýchlejšie ukončenie sporu.

24. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že krajský súd pochybil, keď v poradí v druhom odvolacom prieskume (vedenom pod sp. zn. 10Co/14/2020) neaplikoval § 390 CSP a vo veci sám nerozhodol, ale rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil opätovne na ďalšie konanie. Týmto postupom nepochybne nebol dosiahnutý účel zakotvený v § 390 CSP, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci, ale naopak, priebeh konania pri rozhodovaní o nároku žalobcu sa spomalil (I. ÚS 227/2018, III. ÚS 5/2018, II. ÚS 384/2019, IV. ÚS 339/2020). Z judikatúry ústavného súdu a z dikcie § 390 CSP platného a účinného v čase vydania druhého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd bol povinný rozhodnúť vec sťažovateľky s konečnou platnosťou. Zrušením rozhodnutia súdu prvého stupňa v merite veci tak krajský súd zásadne ovplyvnil aj dĺžku konania vedeného prvostupňovým súdom, a to minimálne o dva roky. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ani samotné konanie krajského súdu v označených konaniach v trvaní 2 rokov a 10 mesiacov (konanie vedené pod sp. zn. 14Co/682/2013) a 15 mesiacov (konanie vedené pod sp. zn. 14Co/235/2018) nemožno hodnotiť ako konanie v primeranej lehote, teda bez zbytočných prietáhov.

25. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v konaniach označených v záhlaví tohto nálezu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

26. Keďže ústavný súd zistil, že súd prvej inštancie už vo veci rozhodol a spis predložil krajskému súdu, neprikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov v zmysle § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde (bod 4 výroku tohto nálezu). Ústavný súd dáva krajskému súdu ako súdu rozhodujúcemu v treťom odvolacom konaní do pozornosti jeho závery týkajúce sa povinnosti aplikácie § 390 CSP.

27. Ústavný súd vyslovil výrok o porušení základných práv a slobôd sťažovateľky, povinnosť zaplatiť primerané finančné zadost'učinenie aj povinnosť zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia Mestskému súdu Bratislava IV, na ktorý v zmysle § 18n ods. 1, 2 a 3 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov v spojení s § 471c CSP s účinnosťou od 1. júna 2023 prešiel výkon súdnictva v právnej veci sťažovateľky z Okresného súdu Bratislava IV.

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

28. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľka si v ústavnej sťažnosti uplatnila nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenie celkove v sume 12 000 eur.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, I. ÚS 257/08, IV. ÚS 302/2020).

30. V prerokúvanom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Ústavný súd prihliadol na to, že napadnuté konanie trvá extrémne dlho, a to viac ako 15 rokov, a vec bola (je) trikrát posudzovaná aj v rámci odvolacieho konania. Ústavný súd vzal do úvahy už hodnotený postup okresného súdu a význam konania pre sťažovateľku. V prípade krajského súdu ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že pochybil pri aplikácii § 390 CSP, keď mal sťažovateľkinu vec rozhodnúť v merite veci s konečnou platnosťou, čím bezpochyby ovplyvnil celkovú dĺžku napadnutého konania.

31. Z uvedených dôvodov priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 3 000 eur, z čoho mestský súd je zaviazaný na úhradu sumy 2 000 eur a krajský súd na úhradu sumy 1 000 eur. Priznané primerané finančné zadosťučinenie sú mestský súd a krajský súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinné zaplatiť sťažovateľke do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšujúcej časti návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

32. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, podanie repliky). Za tieto úkony uskutočnené v roku 2023 patrí odmena v sume trikrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume trikrát 12,52 eur. Tieto trovy právneho zastúpenia v sume 663,57 eur, keďže právny zástupca je aj platcom dane z pridanej hodnoty, sa v danom prípade zvyšujú o 20 %. Celkove teda trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 796,28 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

34. Priznanú náhradu trov konania sú mestský súd a krajský súd povinné uhradiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2024

Peter Molnár
predseda senátu